

Hồi 55

Giữa Thiết Huyết Bảo Giận Chém Yêu Hồ

Cửu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình vọt lên cao mấy thước, tránh thoát luồng kinh phong lợi hại của Cái thế ma quân.

- Bùng !

Một tiếng nổ long trời, đạo kinh phong đánh trượt Cửu Thiên Hiệp bay chạm vào màn lưới, bốc cuộn ngọn lửa hồng văng ra tứ tán, tro bụi khói nồng bị ngọn gió quện lên cao, tỏa ra như bức màn sương mờ mờ, hơi cay của ngọn khói nồng xông vào mũi, mắt khiến mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắt nước mũi.

Cái thế ma quân đánh rơi một chưởng vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào ngực Cửu Thiên Hiệp mắng to:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn bạo, lương tâm của ngươi độc hại vô chừng, để ta cứu Nhan cô nương rồi sẽ thanh toán ngươi sau.

Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cửu Thiên Hiệp hồi đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bằng chiêu thế “lạc nhận xuyên dương” trông vô cùng đẹp mắt..

Cửu Thiên Hiệp toan lên tiếng ngăn dứt Cái thế ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:

- Ối !

Cái thế ma quân nhảy lồng lộn trong hỏa trận, lão cất tiếng hú liên hồi, khoảng khắc sau một bóng người bay vọt lên không, tròn xoay tự như cánh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngất bay xà xuống bức thềm đại sảnh.

Sau khi đứng yên trên bậc thềm, Cái thế ma quân lồng lộn như gấu điên, hai tay phải đập các đốm lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đều cháy rụi, nhìn thân mình lão xơ xác một cách thảm thương.

Cửu Thiên Hiệp cố nín cười muốn bẻ ruột, vội bước tới nghiêm trọng nói:

- Lão ... ư ! Có sao không ?

Cái thế ma quân vừa thẹn vừa giận, lão rùn bộ đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Tiểu tử, lão phu sẽ liều mạng diệt ngươi !

Sự việc xảy ra bất thành lình, khiến Cửu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chưởng ra tiếp:

- Bùng !

Một tiếng nổ rền, hai chưởng giao nhau cực mạnh, quện thành hai cơn gió lốc quét mạnh trước thềm đại sảnh, nào trảng kỹ, án hoa, bình phong cổ trướng luôn cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ ầm ầm, bể nát văng ra tứ hướng.

Cái thế ma quân bị luồng quỷ chưởng hất lùi vào góc tường, lão gương đôi mắt tròn xoe nhìn Cửu Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuốt sống chàng, lão rống lên “hào hao” như hổ đói:

- Cửu Thiên Hiệp, hãy tiếp thêm một chưởng !

Nói xong, lão vươn tay rùn bộ toan đẩy ra chiêu thức thứ hai.

Cửu Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vẫn vận công phòng bị một mặt cao giọng nói như hét:

- Người đã quên rồi ư ! Chúng ta đến đây cùng một mục đích !

Cái thế ma quân nghe nói, vội buông thông hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:

- Tiểu tử, người có gặp ái nữ của ta không ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:

- Tuy không gặp mặt, nhưng chắc chắn là lệnh ái đang ở tại Bảo ...

Lời nói chưa dứt, hốt nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên đại giọng cười âm trầm khủng khiếp nhu lũ ma trời rên xiết giữa tầng địa ngục, âm thanh dài độc không thôi.

Cái thế ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt màu tro.

Cửu Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm trên sỏi đá sần sật, chợt thấy từ bên hông đại sảnh đi ra, Thiết Huyết bảo Bảo chúa Bằng vân phúc vũ Tiền Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.

Tiền Quân vừa trông thấy Cái thế ma quân, tiếng cười khả ố vụt nín bật, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:

- Bích huynh ! Chẳng mấy thuở rồng viếng nhà tôm ! Tiền mỗ sắp sửa đi mời Bích huynh đấy ... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Bích huynh đến trước ... ha ... ha ! Vạn hạnh ... vạn hạnh ... !

Nguyên Cái thế ma quân và Tiền Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.

Bấy giờ, Cái thế ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiết Huyết bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thế ma quân vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiền Quân ... Cừu mỗ xâm phạm quý bảo vô lý, xin Tiền huynh thứ lỗi !
- Bích huynh nói chi những lời này ! Chúng ta đều là người nhà cả ... lại là ...

Nói đến đây, đột nhiên lão ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiếu Bảo Chúa Tiền Phật Tăng bảo to:

- Phật nhi ! Lại đây ra mắt Bích thế bá !

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng ... “ạ” to một tiếng, lắc nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thế ma quân vòng tay nói:

- Tiểu tể xin ra mắt Nhạc phụ !

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười đắc ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tột bậc, bằng giọng nói trầm ngâm:

- Tiểu nhi hằng ái mộ lệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ Diện đạo cô lo giúp đỡ đưa lệnh ái về đây, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rồi tắm cả mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thế ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Bích Lệ Hồng mọi việc đều do lão giữ phần chủ động, do đó ... chàng muốn thét to lên, lại kịp dằn lại.

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầu, mặt mày rần lại, bằng giọng nói trầm nặng hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này ?

Nói xong, mặt mày tái ngắt, chân tay run lên bần bật, lão giương đôi mắt tròn xoe, chiếu ra những tia nhìn khiếp đảm.

Tiền Quân cười hề hề, bằng giọng âm trầm đáp:

- Chuyện trăm năm của con cái, lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương ! Lão ca ca ...

Cái thế ma quân chẳng đợi lão nói dứt, vội bước xấn tới, quắc mắt hỏi:

- Lệ nhi ở tại đâu ?

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng đưa tay sờ cái đầu nhăn nhó, xê mình tới trước cười hi hí đáp:

- Hiện ở trong phòng !

Cái thế ma quân nghện ngào, lão giường đôi mắt nhìn Thiếu bảo chúa gần rách khoe, nhưng lão chưa biết xử trí cách nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ “gạo sống đã thổi thành cơm” thì còm mặt mũi nào nữa, vả lại chuyện hậu nhứt của con gái là một điều rất quan trọng “cốt nhục tình thâm”, lão uất nghện chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thần thờ bảo nhỏ:

- Ủa ! Hãy đưa Bích nhi đến gặp ta !

Tiền Quân nghe qua cau mày bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Đêm nay gặp giờ Huỳnh đạo lương thần, sợ có điều bất tiện, dù sao sáng sớm chúng nó cũng bái kiến lão ca ca kia mà !

Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiếng “vút” nổi lên nhẹ, một bóng người từ trong hỏa trận, lửa sắp tàn, chạy vọt ra mình mẩy cháy loang lổ cả y phục. Người này đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân nói như thét:

- Câm mồm ! Các người chớ bày trò biến trả ... chính các người giường bấy, vô mồi. Lão tiền bối không nên tin lời ma tiếng quỷ của bọn chúng !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đến bên nàng hỏi khế:

- Nhan cô nương, vì sao ...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ cấp bách, ngắt lời nói:

- Trước lo cứu Bích Lệ Hồng, rồi sẽ nói chuyện sau !

Bấy giờ, Cái thế ma quân nóng lòng như lửa đốt, xót dạ như kim châm, trợn mắt nhìn Tiền Quân gắt to:

- Người gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta !

Tiền Quân cười hề hề, trầm giọng nói:

- Dễ dàng, nhưng cô bé đang ở trên lầu hậu Bảo, chúng ta cùng đi đến gặp lệnh ái !

Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thế tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đấy là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trở thuật khinh công chạy theo sau. Sau cùng là “Thiếu bảo chúa” Tiền Phật Tăng tung mình lên cao, song ngoáy cổ lại nói lớn:

- Nhạc phụ ! Tiểu tử xin đi trước một bước !

Vị tình “cha con nghĩa nặng” nên Cái thế ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Lúc người ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Bích cô nương ư ?

Cửu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.

Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:

- Việc này bên trong có ẩn mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận !

Nói dứt, nàng nhắc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thế ma quân.

Cửu Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì Bích Lệ Hồng là một công nương, cũng xứng đáng là một tiểu thư đài các, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thùy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hòa thượng “Tiền Phật Tăng thiếu bảo chúa” thì khác nào “Chiếc bông hoa lài cấm bãi cứt trâu”

Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.

Đột nhiên một giọng nói oanh oanh hét to:

- Húy ! Người đang nghĩ gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy.

Vì Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mười bước không thấy Cửu Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế, nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cửu Thiên Hiệp bằng những tia mắt lưu luyến cảm tình.

Cửu Thiên Hiệp nghe gọi ngược mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc ... ngạc nhiên nói:

- Hừ ! Ta đấy à ...

Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa !

Hai người bèn trở thuật khinh công, kề vai nhau đi lần ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mặt họ là tòa lầu đài cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lầu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hung hăng, dường như muốn phô trương thanh thế trước một số cường đại địch, tình thế thật vô cùng căng thẳng.

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thế ma quân dịu giọng bảo:

- Bích huynh ! Lệnh ái đang ngự tại phòng của lầu năm, Bích huynh có trông thấy chăng ?

Cái thế ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:

- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta !

Bảo chúa Tiền Quân cười hề hề, bèn giở giọng nghiêm trang nói:

- Âm dương tiên sinh xứ quê chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao “hư” nằm trong cung thần hậu ... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân nhơn !

Cái thế ma quân trộn mắt quát to:

- Thầy bói dâu mà vô lý thế !

Tiền Quân vờ nghiêm sắc mặt, trầm giọng:

- Ấy chết ! Âm dương tiên sinh là bậc vị bối tiên tri xử quẻ và đoán việc như thần ... ta đâu dám cãi !

Nhan Như Ngọc cau mày gắt:

- Lão ! Làm gì có chuyện như thế ?

Cửu Thiên Hiệp lúc bấy giờ, quả tim nhịp mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đến ngang Cái thế ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân quát to như sấm:

- Đừng giở giọng khoát lác, mau mời Bích cô nương xuống đây, nếu không thì ...

Tiền Quân trộn mắt nạt to:

- Hay cho tiểu tử cuồng vọng lại đây ... ta đưa xuống cho !

Tiếp theo đấy, lão giơ tay áo rộng phát mạnh ... bốn tên đại hán cao thủ hô lên một tiếng, tủa ra bao vây Cửu Thiên Hiệp vào giữa, trái, bồng, kiếm thương đua nhau kích mạnh.

Cửu Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên mặt, tay hữu giơ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chưởng, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét to lên:

- Cả gan thật ! Các người đã hết số rồi !

Vì cơn giận đến tột cùng, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kinh phong quện lên như vũ bão kích mạnh vào bốn tên đại hán đang trờ tới.

- Bùng !

Một tiếng nổ rền trời, đạo kinh phong quét mạnh vào bốn tên đại hán, khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vụn, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.

Cửu Thiên Hiệp, cử chưởng đẩy lui bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vàng cung, bậc ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buộc miệng kêu to:

- Ta lên lầu đưa Bích cô nương xuống ...

Cũng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:

- Dừng lại ngay ! Tiểu tử !

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tụt nửa tăng của gã vọt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn dao trủy thủ, nhắm vào mình Cừu Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không, hai chân hồng mặt đất, muốn né tránh ngọn trủy thủ đâm tới, một là phải đáp ngay xuống đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.

Ai ngờ, Cừu Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quá độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuống đất, mà đôi chân quẹt vào không khí, thi triển môn “thiết thư” thân công, sử dụng Lôi hoành cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi dao trủy thủ đá mạnh, chân hữu nhắm ngay cái đầu tròn của Thiếu bảo chủ đập thật mau, cả hai thế rất hung trầm lợi hại.

Chiêu thế đưa ra bất thành linh, đừng nói Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tròng không hện mà đồng kêu lên thất thanh.

Thiếu bảo chủ Tiền Phật tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã bị địch kích một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa nẻo mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiêng một bên, cố tránh cái đập thần tốc vào đầu.. vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuôi dao trủy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cừu Thiên Hiệp.

- Ái dà !

Hắn rú lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào, đau buốt tới tim gan, ngọn dao trủy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuống đất.

Cừu Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.

Khi vừa đứng vững quan sát, Cừu Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt lên không, nhắm ngay cửa sổ lầu năm phi thân tới.

Bỗng nhiên ... một làn khói đen từ trên lầu năm đổ xuống, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phảng phất một mùi hương huyền diệu.

Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên thất sắc kêu to:

- Nguy mất !

Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng không giữa lầu năm buông mình rơi xuống đất như hòn đá nặng, đồng thời buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương mau lên ! Chỉ có cô nương mới lên được lầu năm.. vì Ngũ diệu yêu hồ đang ở trên đó ... cô ả đã tung ra Hắc sơn độc phách.. rất ...

Ngũ diệu yêu hồ lại thò đầu ra cửa song cười sắc súa, vừa giở giọng yêu ma nói:

- Ha.. ha ! Người lên đây ! Hãy lên đây !

Nhan Như Ngọc nghe qua cả giận hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho yêu hồ ! Bản cô nương sẽ đến tìm người !

Vừa nói dứt, đôi bờ vai thon nhỏ chớp động, cứ thế phi thân.

Bỗng nhiên ... một bóng người bay xẹt đến trước căn lối đi của nàng ... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiền Quân.

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân phá lên cười lạnh lạnh, cất giọng nặng trầm nói:

- Ngũ diệu đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiết Huyết bảo, không ai được đá động đến nàng, nếu muốn gì thì phải hỏi lại ta ... !

Nhan Như Ngọc vừa giở thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lấy làm buồn bực, bấy giờ lại nghe Tiền Quân giở giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lạnh lạnh:

- Hay nhỉ ! Ta không ngờ Thiết Huyết bảo có nhiều nhân vật hi hữu hư thế, trai thì tựa Trư Bát Giới, gái như hồ ly tinh, tài nghệ của các người bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quỷ kế đa đoan, thâm phóng hỏa đốt người, các người còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây ... Ban phó giáo chủ xin lãnh giáo !

Tiền Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khể run liên hồi bằng giọng giận dữ quát to:

- Ngạnh đầu, chớ lớn lối, hãy tiếp chiêu !

Lời tiếp chiêu vừa buông, song chưởng đẩy ra hai đạo kinh phong đánh mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.

Cừu Thiên hiệp vội nhích mình đến trước nói:

- Hãy để ta tiếp lão ấy !

Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chưởng phát mạnh vào luồng kinh lực Tiền Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:

- Nhan cô nương ... mau lên lầu cứu người !

Bỗng nhiên ... thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:

- Tất cả các người ! Không được để ai bước vào lầu nửa bước !

Tiếp theo đấy nhiều tiếng “vâng dạ” vang lên rồi rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào gươm đao câu bổng thi nhau công tới tấp, tình thế thật là nguy hiểm muôn phần.

Người thường nói “Cọc mạnh khó chống bầy hồ” một người khó thắng bốn tay.

Nhan Như Ngọc lại không nao núng, tay hữu tuốt thanh trường kiếm tả đâm hữu kích, tiến tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bấy giờ nàng đã mất cơ hội tiến lên lâu.

Cái thế ma quân trông thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút, hai bàn tay tựa cánh quạt, phất ra song chưởng đồng thời nhún mình nhảy vào vòng chiến.

Nhan Như Ngọc thoáng vui, một mặt lay động trường kiếm công địch, một mặt tiến lại một bên Cái thế ma quân, bằng giọng nói nhỏ:

- Bích tiền bối ! Tiền bối hãy thay tôi mà điều động trận thế, để tôi lên lâu cứu Bích cô nương ... !

Cái thế ma quân biết rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiếc phách lợi hại “Tổn người đâm độc la phách” tất cả bọn mày râu đều bó tay, không chống lại được, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lão vui vẻ đáp lời:

- Lão phu xin tạ ơn trước !

Vừa nói dứt, lão đưa đôi tay hộ pháp đẩy mạnh ra song chưởng, hướng vào mười mấy tên cao thủ, chiêu thế cực kỳ lợi hại, hung mãnh dị thường.

Mười mấy tên cao thủ Thiết Huyết bảo há cự dương lại “cái thế thập bát chưởng” là môn tuyệt học, giúp Ma quân nổi tiếng mười năm về trước, dù cho chúng cố kêu lên một tiếng cũng không né tránh kịp, nếu bị ngọn chưởng quạt nhằm, ít nhất cũng văng óc bể sọ, hoặc thân thể dập nát.

Tiền Quân nhìn thấy Ma quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:

- Bích huynh ! Lệnh ái ... ! Á !

Cửu Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ động một chưởng kích nhanh vào Tiền Quân một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo chủ văng ra bốn bước.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nhảy xẹt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này, không như lần trước xuyên song cửa đi từ tầng này đến tầng khác, mà nàng lần nhanh vào trong cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngồi đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên tầng trên.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế chếp miệng tiếc rẻ:

- Ta khờ thật

Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng không vì cổ tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hấn nhún mình nhảy vọt đến cửa chánh chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người mấy bước.

Cái thế ma quân sử dụng những chiêu “cái thế thập bát chuồng” phẩy mau, phát mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thở hồng hộc, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thế ma quân, tuy chúng sợ đến mất mặt tởn thân, nhưng chưa được lệnh bảo “ngưng chiến” của Bảo chủ hay Thiếu bảo chủ nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiêng răng trợn mắt chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.

Kết cục, chỉ có Cửu Thiên Hiệp và Tiền Quân đấu chiến với nhau thật sự, họ quyết liều mạng mà đưa ra những chiêu thức vô cùng khốc liệt.

Cửu Thiên Hiệp hận căm gan, Thiết Huyết bảo đã nhốt mình trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đấy là câu chuyện Cửu Thiên Hiệp năm xưa bị khốn tại Tràng An, do đó chàng căm hận Tiền Quân thấu xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biến hóa muôn phần kỳ ảo.

Tiền Quân chỉ hận Cửu Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện của lão, vả lại lão nhận xét thấy chính mình kém hơn Cửu Thiên Hiệp và sợ mất danh dự trước gia môn thủ hạ, cho nên lão tận dụng hết toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải một mất một còn.

Hai người đánh với nhau, thật là khó phân ai cao hạ.

Bỗng nhiên ... một tiếng kêu quái dị từ trên nó lầu vang vọng xuống, tiếp theo đấy một bóng người trên tầng thứ năm rơi xuống, hai tay chới với hai chân giãy giụa, tựa hồ như một người bị té lầu, chứ không phải một cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuống rất nhanh như hòn đá nặng.

Cửu Thiên Hiệp và Cái thế ma quân đồng kêu lên “kinh ngạc” cả hai tung mình đến chỗ bóng đen đang lao mình xuống vùn vụt.

Tiếp theo đấy, từ song cửa lầu năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lửng giữa không mà họ cất tiếng hò hét vang trời.

Cùng lúc đó, thân pháp của Cửu Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoát một cái chớp mắt đã biến đến ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lấy thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng vân phúc vũ Tiền Quân đẩy ra một chiêu “Vân vũ vu sơn” tối độc hại, tỏa ra đạo kinh phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.

Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp hai tay bện ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thế ma quân đưa ra một chưởng hóa giải đạo kinh phong, hoặc tiếp lão Tiền Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất nhẹ nhàng.

Chỉ vì Cái thế ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đều tủa ra một lượt để cứu lấy một người. Cừu Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thế ma quân bấu môi “hừ” một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng, bỏ mặt Cừu Thiên Hiệp và người lạ ...

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Nguy mất !

Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu “Yến thanh tập bát cú” thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quỷ chưởng của Tiền Quân đánh rơi xuống đất, cày mặt đất thành một luồn dài quặng cát bụi bốc lên mịt mù cuốn phủ vào mình Cừu Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.

Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lâu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.

Cái thế ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:

- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không ?

Nhan Như Ngọc mày ngài cong vút, tay vươn ngọc chưởng toan đánh vào kẻ đối địch, đồng thời run giọng đáp:

- Đã bị Yêu hồ ném xuống lâu ... Tiền bối không thấy ư ?

Nói xong, nàng đẩy ra chiêu “Thân hoa chết liễu” kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hồ.

Cừu Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắt nhìn xem người nằm trong tay chính là cô bé Bích Lệ Hồng, quả tim bỗng đánh lên loạn xạ, hai vai khẽ run lên, cố buột miệng kêu to:

- Bích cô nương !

Bích Lệ Hồng đã trúng phải độc dược của Ngũ diệu yêu hồ thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như dại, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, mờ mịt như người đang đau nặng, không hé miệng nói nửa lời.

Cái thế ma quân nghe thấy vội nhảy bổ đến bên Cừu Thiên Hiệp vừa cất tiếng kêu thảng thốt:

- Lệ nhi ! Lệ nhi con ...

Cửu Thiên Hiệp thừa cơ trao lại Bích Lệ Hồng cho Cái thế ma quân, lại buột miệng trách khéo:

- Suýt một chút ta và lệnh ái chết ngay dưới ngọn chưởng của Tiên lão quái !

Cái thế ma quân đưa tay ra đỡ Bích Lệ Hồng, ôm gọn vào lòng, không nói với Cửu Thiên Hiệp nửa lời.

Bàng vân phúc vũ Tiên Quân tức giận lồng lộn song chưởng để ngang vai, lại miệng mắng to:

- Bọn vô loại ! Thiết Huyết bảo là cổng diêm la bước vào thì đừng hòng được bước ra ... các người ráng giữ mình !

Cửu Thiên Hiệp uất hận căm gan quát to như sấm nổ:

- Hay lắm ! Ta sẽ đấu với người ... một trận sanh tử !

Nói xong, tay hữu giơ thanh kiếm trúc, làn kim quang chớp nhoáng rực trời toan vào vòng chiến.

Lúc bấy giờ Bích Nam Hùng bước đến trước mặt Bàng vân phúc vũ Tiên Quân nặng giọng nói:

- Tiên lão huynh ... món nợ này ta sẽ tính sau người hãy nhớ đấy ! Trong ba ngày nữa Bích Nam Hùng sẽ đến tìm người !

Nói dứt, lão nhích động thân mình, ôm gọn Bích Lệ Hồng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhắm ngay đường ra Thiết Huyết bảo chạy như gió.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy Cái thế ma quân đối đãi với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiếng tạ ơn, cũng không để lời từ giả, khiến cõi lòng dâng lên sự chua chát bồi hồi, sẵn thanh “trúc kiếm” trên tay chém bậy một nhát vào không khí, vừa cau có nói:

- Chẳng biết phải trái gì cả ! Ma quân thật là lão quái vật !

Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngần như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng ... đắc ý, nàng quay nhìn Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Nhân vật chánh đã đi rồi, chúng ta không nên gây thêm nhiều kiếp sát vô ích !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rất vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:

- Chúng ta hãy đi thôi !

Thiếu bảo chủ Tiên Phật Tăng rung nhẹ đôi vai toan cử chưởng bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Các người muốn đi ư ? Đâu có dễ ...

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân là một lão gian manh cực cốt, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấy tất cả chúng nhân trong Thiết Huyết bảo không một ai cản nổi Cửu Thiên Hiệp, vì thế lão vội xê mình tới trước đưa tay chặn lời Tiền Phật Tăng không cho nói tiếp, đoạn quay sang chúng nhân quát to:

- Không ! nhường lối đi cho chúng !

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Hừ ! Ai cản nổi bước tiến của Cửu mỗ này ư ?

Tiền Quân nghe qua mặt xám hóa hồng, mày râu dựng đứng, bằng giọng nói trầm lạnh như yêu ma ngoài mộ địa:

- Tiểu tử đừng cuồng vọng ! Đêm nay Thiết Huyết bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc đất phá trời, suốt mười mấy năm dài dằng dẳng tự nghĩ không thể bỏ qua được, các người hãy đi đi ! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kết liễu, ta sẽ tùy thời tìm người hầu làm lại thể diện hôm nay !

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Cửu mỗ sẽ tùy thời tùy túc, đáp ứng bảo chủ !

Nhan Như Ngọc lại chen lời:

- Nếu cần gặp lại cô nương, bảo chủ nhớ đến Huyết Quang giáo nhé !

Tiền Quân cười khổ sở đáp:

- Ta quên không nổi cô nương ạ ! Xin mời các người lên đường !

Cửu Thiên Hiệp thân mình tựa chiếc vòng câu, bay vọt lên cao ba trượng, cùng Nhan Như Ngọc trở thuật khinh công nhảy ra khỏi cổng “Thiết Huyết bảo”

Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiết huyết bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp vụt dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp mà hỏi ngược lại:

- Còn người ?

Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:

- Tại hạ có hai lối, một là đến xứ Mèo ... Vân quý ở Miêu Cương hai là phải đến gặp Thần Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới !

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt bồ câu đen láy bằng giọng nói êm như ru:

- Ta có thể cùng đi với người được chăng ?

Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khó xử đáp:

- Việc đến Bài bang, theo sự nhận xét của ta là ... không nên động thủ kết oán, vậy xin Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầu tránh những chuyện ân oán vô ích !

Nhan Như Ngọc bĩu môi, bảo:

- Huyết Quang giáo chưa biết sợ gì !

Cừu Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiếm cớ từ chối:

- Theo sự xét đoán của tại hạ nếu chúng ta đi chung với nhau ... sợ ... miệng đời đàm tiếu, vẻ răn thêm chân !

Nhan Như Ngọc nghe qua, mày ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắt:

- Vậy ... người và Bích Lệ Hồng đi chung tại sao chẳng sợ miệng đời đàm tiếu. Ta nhất định đi chung với người mới được !

Vừa nói dứt, hai tay nàng chống vào nạng sườn bước tới một bước hất hàm bảo:

- Người không đồng ý cũng phải đồng ý !

Cừu Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy, nên hốt hoảng nói:

- Người đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chối !

Nhan Như Ngọc rất hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:

- Hãy nói thật ... người đã làm gì với Bích Lệ Hồng ? Có gì ... ! Trả ... !

Nói đến đây nàng then đỏ mặt, vụt nín lặng đôi mắt long lanh tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nóng bỏng khát khao ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắc đầu lia lịa nói:

- Tôi ... chỉ có trời hiểu ... giả tử như ... tử như ...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Tử như gì ?

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Tử như chúng ta cùng dong ruổi trên đường, lỡ có người khác gặp, ta sẽ tính sao đây ?

Nhan Như Ngọc bĩu môi ngắt lời:

- Người sợ người ta thấy à ?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Không ! Ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, vừa cười rũ rượi bảo:

- Ha ha ! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận ! Hừ ! Hãy để cho mọi người đàm tiếu càng hay !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy vui lây, bèn cất tiếng cười to hỏi lặp lại:

- Người không sợ dư luận thật à ?

Nhan Như Ngọc lại cúi đầu, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:

- Không sợ là không sợ ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không cản được ... một khi người ta ...

Nói đến đây, gương mặt nàng đỏ gấc như mồng tơi, đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp thẹn thùng ...

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy mẩn nàng đến cùng tội bèn lên tiếng trêu:

- Một khi người ta ... làm gì ?

Vừa nói đến đây, Cửu Thiên Hiệp cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước ... Nhan Như Ngọc đuổi theo thật nhanh, khi vọt ngang mình chàng nàng đưa tay dấm túi bụi vào lưng Cửu Thiên Hiệp ... nói như khóc:

- Thì người ta ... sẽ làm như thế này !

Cửu Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩa câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốn bảo “Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận” nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời ... vì thế Cửu Thiên Hiệp đứng dừng lại.

Nhan Như Ngọc lại ngả đầu vào ngực chàng, hai tay dấm vào bụng chàng bình bịch.

Cửu Thiên Hiệp kêu hoảng lên:

- Ối chao ! Húy ! Có người đến kia kìa !

Nhan Như Ngọc không ngược mặt lên, mà run giọng bảo:

- Người đừng gạt ta ! Người ...

Vừa nói, nàng lại đưa tay bẹo má Cửu Thiên Hiệp một cái đau điếng.

Cửu Thiên Hiệp khổ sở kêu lên:

- Thật mà ! Người xem kìa ... có phải người ta đến đấy chẳng ?

Nhan Như Ngọc ngẩng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn xô, mặt áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Bấy giờ ... Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trỗi bước, nên chỉ cách bọn người này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão nhân, râu dài,

tóc bạc, luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phếu, độ chừng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều giắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu óng ả, nhìn xuyên qua thân pháp khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.

Cừu Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đồi xa, bèn lên tiếng hỏi:

- Cô nương có biết năm người đó là ai chẳng ?

Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Mặc họ, ta chú ý làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp lại bảo:

- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chứ chẳng không ?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với người thử thi nhau đuổi theo họ ... ý người thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:

- Được như thế, còn gì bằng !

Nhan Như Ngọc lại nói:

- Chúng ta thi nhau chạy thật sự ... chứ không đùa bỡn nhé !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu ưng thuận, bèn khởi thế nhún mình nhảy đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.

Nhan Như Ngọc nhún mình trở thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói lạnh lạnh thét to:

- Người hãy tận lực ... đừng khách khí nhé !

Cừu Thiên Hiệp đang trở thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghĩ thầm:

“Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào tơ liễu yếu hay sao, tuy thắng cũng không hay gì, hà huống Nhan Như Ngọc là một cô gái hiếu thắng chi bằng nhường cho cô ả thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút mình không hao tổn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm ?”

Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:

- Hay lắm, song người chờ lạc về phần sau nhé !

Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.

Nhan Như Ngọc là một cô gái khôn ranh, nàng đã nhìn suốt tâm tư Cừu Thiên Hiệp, nên rún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:

- Người là quý, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bĩ mặt ta như thế ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc nãy bèn kêu hoảng lên:

- Ta đã cố hết sức đấy chứ ! Người hãy xem kỹ lại !

Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thế Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhận tung trời.

Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:

- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đấy, người phải làm như thế người ta mới thán phục chứ ?

Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hằng nga bên nguyệt diện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừu Thiên Hiệp như bóng ẩn hình.

Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biến, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.

Sau hai giờ chạy mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng hoang nóng như thiêu.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mười trượng ...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có tòa miếu cũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:

- Dừng lại, dừng lại nghĩ chốc đã !

Nhan Như Ngọc vừa dừng lại đã mỉm cười nói:

- Ta đã thua người !

Cừu Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại ... vì ta chạy trước người mấy trượng kia mà !

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người dừng vị nể mà nhường bộ, ta rơi lại sau hàng mười trượng, mà lúc khởi hành người chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng, huống là ... hiện giờ ta mệt muốn ngất đây !

Vừa nói xong nàng thở hổn hển thật.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:

- Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút ! Vì chúng ta đã non trăm dặm đường dài !

Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:

- Theo sự chạy thì, thì chính ta thua người rồi, lẽ tất nhiên người thua phải có phẩm vật bồi hoàn ... mới công bằng !

Nói xong nàng cho tay vào bọc lấy ra hòn ngọc đỏ màu huyết vụ.

Nhìn kỹ thấy hòn ngọc này giống hệt một trái châu, to bằng chung trà, láng bóng như quả hồng, màu huyết vụ, chiếu ra tia sáng đỏ hồng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.

Cửu Thiên Hiệp vừa thấy, vội lắc đầu, khoát tay hoảng hốt kêu lên:

- Cô nương bày trò gì thế, đấy là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư ?

Nhan Như Ngọc sắc mặt rần rần, trầm giọng nói:

- Không phải trò đùa đâu nhé ! Nếu như ta thắng ta sẽ đòi người ngọn “trúc kiếm” hay quyển “thiết thư” ... rồi người sẽ tính sao ?

Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cửu Thiên Hiệp trái châu tử màu hồng.

Cửu Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ màu huyết vụ bất giác buột miệng kêu to:

- Ối chao ! Trái châu hồng này

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:

- Người nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rồng đỏ, bay lượn không ngừng tựa hồ như ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật.

Cửu Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:

- Đúng đấy ! Năm con xích long !

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:

- Vì thế người ta mới gọi nó là Ngũ long huyết cầu.

Cửu Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ long huyết cầu !

Chàng chưa nói dứt đột nhiên nhiều tà áo tung bay theo gió kêu lên:

- Soạt, soạt !

Từ trong ngôi miếu cũ bay thoát ra năm vị lão nhân, phân ra đông, tây, nam, bắc và trung ương, vây chặt Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắn, mái tóc phiêu bồng trắng như bông trầm giọng lập lại:

- Phải đấy là trái châu đó là Ngũ long huyết cầu !

Thật là xuất kỳ bất ý, câu chuyện xảy ra hết sức, đột ngột, khiến Cửu Thiên Hiệp mở trừng đôi mắt kinh ngạc.

Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắm mà chính là năm lão nhân đầu chít khăn xô vận áo cát mà Cửu Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.

Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào bèn nghiêm giọng hỏi:

- Ngũ vị tiền bối, chẳng rõ quý vị muốn gì ?

Vị lão nhân lớn nhất bọm vòng tay cung kính nói:

- Lão phu xin hỏi các hạ có phải là Cửu Thiên Hiệp đấy chẳng ?

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ chính là Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp nói lão đã tự giới thiệu:

- Chúng ta gồm năm người chiếm ngụ núi Cửu hoa sơn là Hích Lô, Hích Đình, Hích Chấn, Hích Vân và Hích Hà !

Cửu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Chẳng rõ ngũ lão tìm tại hạ có điều chi chẳng ?

Hích Lô đưa tay chỉ viên Ngũ long huyết cầu trên tay Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Chỉ vì viên ngọc Ngũ long huyết cầu này !

Hích Vân thành thật bảo:

- Chỉ cần thiếu hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi !

Nhan Như Ngọc mau miệng chen lời:

- Các người còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chẳng ?

Hích Lô vẫn điềm nhiên nói:

- Các vật tiêu có chủ, mong thiếu hiệp giao lại cho lão, hầu mang về Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hư chẳng gây ra cố sự gì nữa cả !

Thật là lời lẽ hàm hồ, nguyên vì sự cơ mật của Nhan Như Ngọc tại trường, khiến cho lão suy sâu xét cạn, sợ Cửu Thiên Hiệp cả thẹn mà cáu lên động thủ sẽ sanh ra lắm sự phiền toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hồ, song có vẻ cương quyết vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lô nên phá lên cười to nói:

- Cố sự ? Cố sự gì chứ ? Ta nghe người nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu ấy là “Các vật đều có chủ” bấy giờ Huyết cầu trên tay ta thì chính ta là chủ viên Ngũ long huyết cầu vậy !

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là con người hiếu thắng vừa nghe Cửu Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiếp lời:

- Ai muốn đoạt lại Huyết cầu, thì người đó phải đưa ra tuyệt học !

Cửu Hoa ngũ lão nghe qua biến sắc đồng thanh quát to như sấm:

- Người khinh rẻ Cửu Hoa ngũ lão người già yếu bạc nhược hay sao ?

Nhan Như Ngọc điềm nhiên đáp:

- Việc này sợ các người tự tìm lấy họa đấy chứ !

Hích Lô nghe qua xanh mặt trầm giọng quát to:

- Hừ ! Người là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta ? Người nên biết Cửu Hoa của Cửu Hoa sơn không phải là hạng người dễ khinh đâu nhé !

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cáu hét to:

- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao ?

Nói xong, chàng trao ngay viên ngũ long huyết cầu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lô, vận công lực và rung người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:

- Quý vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa, Cửu mỗ không phục tí nào !

Hích Lô nghiêm sắc mặt, nhìn Cửu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Các hạ muốn động thủ ư ?

Cửu Thiên Hiệp cau mày, thản nhiên nói:

- Chủ tùy theo khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được !

Nhan Như Ngọc nhướng đôi mày liễu cất giọng lạnh lạnh chen lời:

- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì ?

Cửu Thiên Hiệp đồng ý tiếp lời:

- Cô nương nói đúng đấy ! Ngũ lão hoa sơn tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cửu này tìm Hoa Sơn ngũ lão để làm gì ?

Hích Chấn giận run lên từng sợi râu, lão đưa mắt nhìn Hích Lô nói:

- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà ...

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hấn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, để ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chấn hỏi to:

- Người bảo ai không cần thể diện ? Người hãy xem chiêu thế của ta !

Hích Chấn không dằn nổi cơn giận, đưa tay vẫy ra hư chiêu, lấy thế lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp, quát to như sấm rền:

- Tiểu tặc, người miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dày là gì !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tối mặt, vũ lộng song chưởng, chuyển thế công ... nói to:

- Các người hãy đưa hết mấy ống sáo quý ra đây, thiếu hiệp sẽ hầu tiếp tất cả !

Cửu Hoa ngũ lão nghe qua xám mặt, mỗi người đều cầm sẵn trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đưa lên môi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bỗng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cửu Thiên Hiệp cùng một lúc.

- o O o -